

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.048/2022/5.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szatmári-Margitai Ügyvédi Iroda (cím9, eljáró ügyvéd: dr. Szatmári-Margitai Gergely) által képviselt Felperes1 (Cím2 felperesnek dr. Becker Tibor ügyvéd (Cím8) által képviselt Alperes1 Cím1 alperes ellen munkabér megfizetése iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2022. július 7-én kelt ügy sorszáma számú ítéletével szemben a felperes 56. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét helybenhagyja.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a felmerült 19.642 (tizenkilencezer-hatszáznegyvenkettő) forint fellebbezési illetéket a felperes viseli.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a fentieket meghaladó részben a peres felek költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2020. május 25-től november 20-ig tartó határozott időre létesített munkaviszonyban állt az alperessel, gépkocsivezető munkakörben. A felperes munkáját külföldön végezte. A munkaszerződés szerint havonta bruttó 189.000 forint alapbér és bruttó 10.000 forint bérpótlékátalány illette meg, ezen felül az alperes írásban közölt Tájékoztatóban a külföldi tartózkodás idejére napi 15 Euro napidíj és németországi munkavégzés esetén a német minimálbérnek, franciaországi munkavégzés esetén a francia minimálbérnek megfelelő összegű munkabér megfizetését vállalta. A napidíj összegét a felek az írásbeli Tájékoztatótól eltérően, szóban napi 60 euroban határozták meg, az elszámolásnál is ezt vették alapul. A felperes a munkaviszonyt 2020. július 19-én próbaidő alatt azonnali hatályú felmondással megszüntette. A munkaviszony megszüntetésének időpontjáig a felperest megillető napidíjból az alperes 37.101 forint napidíjat nem fizetett meg.

[2] A felperes 2020. október 5-én fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, melyben 147.949 forint elmaradt munkabér megfizetését kérte. Az

ellentmondásra tekintettel perré alakult eljárásban a keresetét úgy módosította, hogy 37.101 forint napidíj különbözet és 245.531 forint elmaradt munkabér – a kifizetett munkabér, valamint a német és francia minimálbér különbözete –, ezen összegek 2020. július 25-től számított késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[3] A kereset indokaként előadta, hogy 37.101 forint napidíj tartozáson felül az alperes Franciaországban tizenhárom óra, Németországban kilencvenhat óra ledolgozott munkaidőre nem fizette meg számára a francia, illetve a német minimálbérnek megfelelő összegű munkabért, mert erre az időtartamra is csak a munkaszerződésben meghatározott alapbérben részesült. Az alperesi számításokat elfogadta, az írásbeli munkaszerződés szerinti munkabére, valamint a francia minimálbér közötti különbözetként 33.693 forint, míg a német minimálbér közötti különbözetként 211.838 forint megfizetésére tartott igényt.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítást és a felperes perköltség fizetésre kötelezését kérte. Elismerte, hogy 37.101 forint napidíjat elmulasztott megfizetni a felperesnek, azonban az ezt meghaladó kereseti kérelem jogalapját vitatta. Arra hivatkozott, hogy az Európai Parlament és a Tanács 96/71/EK Irányelve (a továbbiakban: Irányelv) 3. cikk (7) bekezdés 2. albekezdését értelmezve az Európai Unió Bírósága a C-428/19. számú ítéletben rögzítette, hogy a kiküldetés időtartamától függően változó napidíj összege a minimálbérbe beszámít, mert az ilyen juttatás átalányjellege és progresszivitása arra utal, hogy a díj rendeltetése nem a munkavállaló külföldön felmerő költségeinek fedezése, hanem a kiküldetéshez kapcsolódó hátrányok ellensúlyozása. A munkaszerződés szerinti alapbér és a szóbeli megállapodás szerinti napidíj kifizetett együttes összege pedig meghaladta a peresített időszakra járó francia, illetve német minimálbér összegét, ezért az alperes bérfizetési kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 37.101 forint napidíj különbözet, ennek 2020. július 25-től járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdés szerinti késedelmi kamata megfizetésére, ezt meghaladó a keresetet elutasította. A pervesztesség-pernyertesség arányát 13-87 %-ban állapította meg a felperesre terhesebben, a perköltség megfizetéséről ezen arány figyelembevételével határozott.

[5] Az ítéletben az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontjára és az Európai Parlament és a Tanács 96/71/EK Irányelve 3. cikk (7) bekezdés 2. albekezdésére hivatkozott, az alperes kötelezését a Pp. 266. § (1) bekezdés alapján az elismerésére alapította.

[6] A felek bizonyítási indítványai mentén az elsőfokú bíróság a perben azt vizsgálta, hogy az alperes által kifizetett napidíjnak mi volt a célja, az ténylegesen a külföldön felmerült költségek megtérítésére szolgált-e. Figyelembe vette, hogy a per során a felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a napidíj a munkabér részét képezte, amit alátámasztott a meghallgatott tanú vallomása és az a szintén felperesi tényállítás, mely szerint a nemzetközi fuvarozáshoz kapcsolódó költségei fedezésére ellátmányt kapott, amellyel – szemben a napidíjjal – számlával volt köteles elszámolni az alperesnek.

[7] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével arra az álláspontra jutott, hogy a napidíj nem a költségek fedezésére szolgált, azt a minimálbér részét képező, a kiküldetéshez tartozó juttatásnak kell tekinteni. A felek összecszerűsége vonatkozó egyező nyilatkozata

alapján megállapította, hogy az alperes minimálbér különbözet címén további juttatás megfizetésére nem köteles.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes élt fellebbezéssel, amely kizárólag az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezése ellen irányult. Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az alperes további 245.531 forint elmaradt munkabér, ennek 2020. július 25-étől járó, Ptk. 6:48. § (1) bekezdés szerinti késedelmi kamata, valamint a teljes perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

A fellebbezését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdés b) pontját, mert a felperes nem kapta meg maradéktalanul az őt megillető munkabért. Emellett a keresetet az Európai Parlament és a Tanács 96/71/EK Irányelve 3. cikk (7) bekezdés 2. fordulója is alátámasztja, mely szerint nem tekinthető a minimálbér részének az a juttatás, amelyet a kiküldetés miatt ténylegesen felmerülő költségek megtérítésére fizet ki a munkáltató. A felperesnek átadott Tájékoztató alátámasztja, hogy az alperes a napidíjat költségtérítésként kívánta megfizetni, így az a külföldi minimálbéren felül illeti meg a felpereset. Utalt arra, hogy a meghallgatott tanú vallomása is megerősíti, a napidíj a kiküldetéssel kapcsolatban felmerülő költségek fedezésére is szolgált. Az Európai Unió Bírósága C-428/19. számú ítélete eltérő tényállás mellett, egyedi ügyben született, ezért kötőerővel nem bír, de az eseti döntés szerint sem lehet a minimálbér részének tekinteni a különleges körülmények közötti munkavégzés kompenzálásra kifizetett juttatást.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, így az abból levont jogi következtetése is téves, a napidíj összege nem számítható be a felperesnek járó francia, illetve német minimálbér összegébe.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet, csatlakozó fellebbezést nem nyújtott be.

[11] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[12] A másodfokú bíróság a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. § (2) bekezdés alapján a fellebbezést tárgyaláson bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. §-ban és 380. §-ban írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. Az elsőfokú bíróság a felek bizonyítási indítványai alapján a bizonyítási eljárást lefolytatta, a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű értékelésével a tényállást helyesen állapította meg és az irányadó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott és jogszerű döntést hozott.

[13] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ténybeli és jogi indokával teljes mértékben egyetért, azokat megismételni nem kívánja, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[14] Az Európai Parlament és a Tanács 96/71/EK Irányelve 3. cikk (7) bekezdése a perben is alkalmazandó.

[15] Az Európai Unió Bírósága a C-428/19. számú ügyben többek között az Irányelv fenti rendelkezését is értelmezte, amikor megállapította, hogy az olyan napidíj, amelynek összege a munkavállaló kiküldetésének időtartamától függően változik a minimálbér részét képező, kiküldetéshez tartozó juttatásnak minősül, kivéve ha azt a kiküldetés kapcsán ténylegesen felmerült költségek, mint például utazás, lakás és ellátás megtérítésére fizeti ki, vagy ha az olyan pótléknak felel meg, amely módosítja a munkavállaló által végzett munka és az általa kapott ellenszolgáltatás viszonyát. Azt is rögzítette, hogy az adott ügyben a nemzeti bíróságnak vizsgálnia kell, hogy a vitatott juttatásnak mi volt a felek szándéka szerinti célja és a lefolytatott bizonyítás alapján lehet abban állást foglalni, hogy az ténylegesen költségtérítés vagy munkabér volt. Mindezek alapján rögzíthető, hogy az Európai Unió Bírósága C-428/19. számú ügyben hozott ítélete következtetései a perben alkalmazhatók, azok nem ellentétesek a felperesi érveléssel sem, csak felperes a kivételként megjelölt körülményre hivatkozik, míg az alperes jogi érvelése az első fordulattal egyező.

[16] A felek között a perben az volt vitatott, hogy a franciaországi és a németországi munkavégzés idejére a napidíjon felül köteles-e az alperes a francia és a német minimálbérnek megfelelő összegű munkabért megfizetni, vagy a külföldi napidíjat a munkabér részének kell-e tekinteni. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta, hogy mi volt a napdíj rendeltetése a felek tekintetében, ennek megállapításához helyesen vette figyelembe a felek tényállításait és a felek által indítványozott bizonyítást folytatta le.

[17] A napidíj természetét tekintve a külföldi kiküldetés miatt felmerülő többletkiadás fedezésére szolgál, mivel rendeltetése eltér a munkabérétől, a kifejezetten költségtérítésként kapott összeg munkabérként nem vehető figyelembe. Ugyanakkor a töretlen bírói gyakorlat szerint – ahogy arra a felperes is hivatkozott keresetlevélben –, ha megállapítható a költségtérítésként feltüntetett és kifizetett összegről, hogy az ténylegesen az elvégzett munka anyagi elismerését szolgálja, akkor az munkabérnek minősül.

[18] A perben tehát azt kellett tisztázni, hogy mi volt a felek tényleges akarata, a felperesnek kifizetett juttatás mely része költségtérítés és mely része a munkavégzés ellenértéke. Az elsőfokú bíróság e körben helyesen vette hangsúlyosan figyelembe a felperes személyes nyilatkozatát, aki írásban és szóban többször, határozottan kijelentette, hogy a napidíjként kapott teljes összeg a felek szándéka szerint a munkabér része volt, annak összegéről külön megállapodást kötöttek, míg a nemzetközi fuvarozáshoz tartozó költségekre ellátmányt kapott, amellyel alperesnek elszámolt. Mivel a felperesnek nem volt határozott tényállítása arra vonatkozóan, hogy a napidíj mely része tekinthető költségtérítésnek és az konkrétan milyen költségek fedezetére szolgált, ezt a bíróság nem is vizsgálhatta a perben, így nem állapítható meg az sem, hogy a napidíjnak akár csak egy része a felek megállapodása alapján ténylegesen költségtérítés volt. A felek, felperes által is hangsúlyozott szándéka szerint további munkabért számfejtettek költségtérítésként, felperes meg is indokolta, hogy miért ezt a bérkonstrukciót választják általában a munkakörében dolgozók. A napidíj alperes által számított és a felperes által sem vitatott összege a külföldi minimálbér összegét minden esetben meghaladta, így az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ezen a jogcímen az alperesnek további tartozása nincs.

[19] A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak indokai alapján a Pp. 383. § (2) bekezdés és 386. § (4) bekezdés szerint helybenhagyta.

Munkaügyi perben a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pont alapján tárgyi költségfeljegyzési jog szabályai érvényesülnek, ennek ellenére a felperes az elsőfokú eljárás pertárgyértéke alapján 22.610 forint fellebbezési illetéket átutalással előzetesen megfizetett. A fellebbezés csak a keresetet elutasító rendelkezés ellen irányult, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdés szerint a felmerült fellebbezési illeték 19.642 forint. A fellebbezési illeték munkavállalói költségkedvezményre való jogosultság hiányában az eredménytelenül fellebbező felperest terheli a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján. A felperes az illetéket előzetesen lerőta, ezért annak megfizetésére a másodfokú bíróság külön nem kötelezte. A felperes a fellebbezési illeték tévesen lerótt részének visszatérítését igényelheti az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pont alapján.

[20] A fellebbezési eljárásban a pernyertes alperesnek perköltség igénye nem volt.

[21] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Győr, 2023. január 10.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

a tanács elnöke

Dr. Solymos Dóra sk.

előadó bíró

Dr. Mózsai Gábor

bíró